

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2676/2020
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Миодраг Рибарић и Дејан Јовановић адвокати из ..., против туженог Дома здравља Приштина са седиштем у Грачаници, кога заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/2019 од 20.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/2019 од 20.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/2019 од 20.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 994/18 од 15.03.2019. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да јој исплати дуговани износ зарада - накнада за период од 23.07.2013. године до 01.01.2016. године за сваки месец појединачно, са законском затезном каматом обрачунатом на сваки дуговани износ ближе одређен овим ставом изреке па до исплате. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2332/19 од 20.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 994/18 од 15.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може

изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одлучено је о исплати накнаде зараде запосленима који нису радно ангажовани, уз примену материјалног права које је у складу са правним ставом Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом указује. Питање накнаде зараде, као што је случај у овој парници, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају утврђивањем чињеница да ли је запослени остварио право на накнаду и у ком износу.

Из наведених разлога, нису испуњени услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. истог закона.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници са захтевом за накнаду зараде поднета је дана 26.07.2016. године. Тужиља је на рочишту за главну расправу одржаном дана 14.09.2017. године, делимично повукла тужбу, тако да је тужбени захтев смањен на износ од 587.946,00 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 15.03.2019. године. Другостепена пресуда донета је 20.05.2020. године.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новчано потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинско-правним споровима.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић